

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **D.X.B.**, narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018, č.j. MV-36879-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobci podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena a podle § 46a odst. 4 téhož zákona byla žalobci

stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2017, č.j. OAM-2869-8/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2018, č.j. MV-36879-5/SO-2018].

2. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje: *Na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

Žalobní body

3. Žalobce považuje za hlavní pochybení žalované to, že se zcela nedostatečně, nepřezkoumatelně a nesrozumitelně vypořádala s jeho odvolacími námitkami, přičemž výsledné rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a v rozporu s komunitárním právem a mezinárodními smlouvami, kterými je ČR vázána.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že na daný případ dopadá směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále též jen „směrnice 2003/86/ES“), jež dle jejího vyjádření „požaduje posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí“. Zde žalobce konstatuje, že v jeho případě se nejedná o „zamítavé rozhodnutí“, ale „zrušující rozhodnutí“, pro které jsou ve směrnici stanovena ještě přísnější pravidla, neboť, jak dovozuje i ustálená judikatura správních soudů, zrušení povolení k pobytu je zpravidla větším zásahem do soukromého a rodinného života než „pouhé“ neudělení pobytového oprávnění. Žalovaná dále správně uvádí, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepochybně naráží na soukromý a rodinný život cizince, přičemž střet soukromého a veřejného zájmu je nutno posoudit na základě kritérií vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zcela v rozporu s tímto závěrem pak v jiné části svého rozhodnutí uvádí, že „vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně rozhodoval podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nepřísluší mu zabývat se dopadem negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť toto ustanovení neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení“. Tato dvě tvrzení žalované jsou ve vzájemném rozporu, když na prvním místě uznává, že směrnice ukládá členským státům povinnost zásah do soukromého a rodinného života při negativním rozhodnutí posuzovat, a o pár odstavců dále tvrdí, že takové posouzení správnímu orgánu nepřísluší. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající v jeho vnitřní rozpornosti.
5. Ve svém odvolání žalobce namítal, že v případě rozporu vnitrostátního práva (= § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců) s evropskou směrnicí (= směrnicí 2003/86/ES) je třeba dát přednost aplikaci směrnice. S touto odvolací námitkou se však žalovaná vůbec nevypořádala, neboť v napadeném rozhodnutí zcela absentuje jakékoli zdůvodnění toho, proč žalovaná upřednostňuje znění zákona před zněním směrnice. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101, na nějž žalovaná odkazuje, se týká zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „rodinným“, které se neřídí směrnicí, nikoli zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které se naopak směrnicí řídí. Dojem žalované, že test přiměřenosti v daném případě provedl již zákonodárce a není tedy třeba, aby ho prováděly správní orgány na základě individuálních okolností případu, je tak zcela mylný. Podobně nepřiléhavá je i další judikatura, o kterou žalovaná své rozhodnutí opírá. Žalobce nesouhlasí s konstatováním žalované, že závěry vyplývající z rozsudků Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011-85, a ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, platí obdobně pro § 46 zákona o pobytu cizinců, které jsou bez bližšího zdůvodnění uvedeny v napadeném rozhodnutí. Žalovaná opět nereflexuje skutečnost, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vychází ze směrnice a veškerá rozhodnutí týkající se povolení vydaného za tímto specifickým účelem musí být vydána v souladu se zněním směrnice.

6. Okruh důvodů, pro které je možné povolení k pobytu dle směrnice zrušit, je taxativní a konečný. Odsouzení pro trestný čin není dle této směrnice samo o sobě důvodem pro zrušení pobytového oprávnění. Důvod, pro který bylo zrušeno pobytové oprávnění žalobce, je tedy nutné podřadit pod výhradu veřejného pořádku. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však neobsahuje jakoukoli úvahu odpovídající podmínkám čl. 6 odst. 2 směrnice. Správní orgán prvního stupně namísto toho několikrát uvedl, že jedinou rozhodnou skutečností pro dané řízení je pravomocné odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaná se s jeho rozhodnutím ztotožnila a jeho argumentaci tedy převzala. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí v rozporu s evropským právem a zároveň je nepřezkoumatelné.
7. V bodě 14 preambule směrnice je výslovně uvedeno, že „*Pojem veřejného pořádku může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.*“. Trestné činy se podle § 14 trestního zákoníku dělí na přečiny, zločiny a zvlášť závažné zločiny. Přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Za spáchání trestného činu podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku lze uložit trest maximálně tři roky odnětí svobody, spadá tedy do kategorie přečinů, a to ještě těch méně závažných přečinů. Na velmi nízkou závažnost přečinu, který měl žalobce dle trestního příkazu spáchat, lze usuzovat i z toho, že přesto, že bylo možné udělit trest tří let odnětí svobody nepodmíněně, byl potrestán pouze podmíněčným odnětím svobody na 5 měsíců. Je tedy naprosto jasné, že čin, kterého se měl žalobce dopustit, rozhodně nemůže být považován za závažný trestný čin a tedy za důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. K věci žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 6/2012-29. V případě žalobce je tedy nade vše pochybnost jasné, že se nedopustil jednání, které by dosáhlo takové intenzity závažnosti a nebezpečnosti, že by zavadlo důvod pro zrušení jeho pobytového oprávnění.
8. Argumentační postup žalované lze považovat za přepjatý formalismus, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu.
9. Žalobce dále namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31.
10. Napadeným rozhodnutím je nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Skutkové okolnosti svého rodinného a soukromého života nastínil žalobce již výše v textu této žaloby a v žádosti o odkladný účinek. Napadeným rozhodnutím bylo zasaženo i do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí odděluje dítě od jeho rodiče, což není v

zájmu dítěte, přičemž tento zájem a intenzita jeho narušení převažuje nad možným ohrožením veřejného zájmu tím, že bude žalobci umožněno pobývat na území.

11. K tomu žalobce odkazuje na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016-46, ve kterém je jasně uvedeno, že i pokud zákon vysloveně nestanovuje správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadů svého rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, vždy musí zkoumat jeho soulad s mezinárodními úmluvami o lidských právech.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání. Odkázala proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti dále poukázala na část odůvodnění Pozměňovacího návrhu ke sněmovnímu tisku č. 990 týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

13. Při jednání před soudem dne 20. 11. 2019 zástupkyně žalobce a žalovaná zopakovaly, doplnily a prohloubily své argumentace uplatněné v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Žaloba není důvodná.
16. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí žádnými z nedostatků zakládajících neodůvodněnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které žalovanou vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí, jsou z odůvodnění spolehlivě seznatelné. Odvolací správní orgán vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolání, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
17. Jelikož je třeba vycházet z rozhodnutí jako celku, tj. včetně jeho odůvodnění, je zřejmé, že žalobci bylo zrušeno pobytové oprávnění z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.
18. Z obsahu správního spisu je patrné, že v průběhu odvolacího řízení si žalovaná obstarala výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 3. 4. 2018, který potvrzuje skutečnosti zjištěné nalézacím správním orgánem, tedy že účastník řízení byl dne 21. 9. 2017 trestním příkazem Okresního soudu Plzeň - město, č.j. 8 T 101/2017-92, pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (přechinu) padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců, se zkušební dobou v trvání 18 měsíců (tj. do 6. 4. 2019).
19. Žalobce v žalobě poukázal na *velmi nízkou závažnost přechinu, který měl žalobce dle trestního příkazu spáchat*. Citované ustanovení zákona však správnímu orgánu nedává prostor pro správní uvážení ohledně povahy či závažnosti trestného činu. Žalobce odkázal na čl. 6 odst. 2 směrnice 2003/86/ES, dle kterého *členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví* a dále se zabýval interpretací pojmu

veřejný pořádek. Žalovaná a shodně i soud je toho názoru, že s otázkou odejmutí pobytového oprávnění (uděleného za účelem společného soužití rodiny) se vypořádál již zákonodárce při přijetí ustanovení § 46a. Vychází přitom ze závěru, že je bezesporu v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizinců, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost.

20. Pokud jde o žalobcem sporovanou skutečnost, že v jeho jednání nelze spatřovat úmysl, neboť z jeho vyjádření v trestním řízení nic takového patrné není a došlo k nedorozumění z důvodu jazykové bariéry, pak soud připomíná jednu z právních zásad, jíž je vázanost rozhodnutím trestních soudů o vině a trestu. Správním orgánům ani správnímu soudu nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí trestních soudů. V daném případě zákon jednoznačně spojuje s pravomocným odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu následek v podobě zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
21. Stěžejní námitkou žalobce je pak posouzení, resp. neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud vycházel zejména ze dvou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
22. Prvním z nich je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26, který se týká shodného důvodu pro zrušení (i když jiného) pobytového oprávnění. Soud dospěl k závěru, že „*znění § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož bude povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je jednoznačné a nedává žalované žádný prostor pro uplatnění správního uvážení například v tom směru, že by měla posuzovat závažnost trestného činu, za jehož spáchání byl stěžovatel pravomocně odsouzen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101). Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě stěžovatele bezpochyby naplněna, neboť byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, a následek v podobě zrušení povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl proto nevyhnutelný. V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) **posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje**, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla **článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod**, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. ... Žalovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Proto je námitka stěžovatele – byť ve svém jádru opodstatněná – nedůvodná.“.*
23. Druhým je pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č.j. 2 Azs 156/2018-49, kde uvedl následující: „*Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán*

při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Novelou účinnou od 15. 8. 2017 byl do tohoto ustanovení vložen ještě odstavec 3, který říká, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno až v říjnu roku 2017, bylo třeba aplikovat toto ustanovení v novelizované podobě, tj. včetně třetího odstavce. ... Judikatura Nejvyššího správního soudu se již ustálila na závěru, že v odstavci prvním výše citovaného ustanovení jsou pouze demonstrativně vypočítána hlediska, jak postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Pro určení, které rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců je třeba podrobit testu přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince, je namístě užít jiných ustanovení právního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30). Ani ve znění před novelou tedy neplatilo, že by bylo třeba posoudit dopady každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Soudy dosud vycházely z teze, že i když zákon výslovně u některého typu rozhodnutí toto posouzení nepředepisuje, nelze ztrácet ze zřetele mezinárodní závazky České republiky, konkrétně již zmiňovaný článek 8 Úmluvy, zavazující smluvní státy k respektu k soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29). Z přímé aplikovatelnosti článku 8 a jeho přednosti před zákonem pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, dovodil, že **pokud stěžovatel (zde v řízení o zrušení trvalého pobytu) namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na znění odstavce 3.**

24. V souladu se závěry citovaných rozsudků tedy zdejší soud uzavírá, že správní orgány měly povinnost se dopady rozhodnutí, resp. jejich přiměřeností, do soukromého a rodinného života žalobce v souladu s výše uvedeným názorem zabývat.
25. Žalovaná i správní orgán I. stupně s k námitce přiměřenosti vyjádřily v tom smyslu, že v daném případě zákon stanoví jednoznačnou povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně stanovených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech případu, tudíž mu ani nepřisluší zabývat se dopadem negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. I přes tento postoj napadené rozhodnutí k této otázce úvahu, byť stručnou, obsahuje. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí *nad rámec* uvedla, že je sice pravdou, že účastník řízení má na území České republiky nejbližší rodinu, avšak do situace, která vedla ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, se dostal sám, svým protiprávním úmyslným jednáním. Žalovaná též uvedla, že je toho názoru, že veřejný zájem v posuzovaném případě jednoznačně převáží nad zájmem jednotlivce, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují a ctí její zákony a jejichž pobyt není v rozporu se zájmy České republiky. Vzhledem k obecnosti námitky nepřiměřenosti, když žalobce ani v odvolání neuváděl, v čem konkrétně spatřuje nepřiměřenost dopadu prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, bylo zdůvodnění žalované dostatečné. Ze správního spisu

neplynou žádné skutečnosti, pro které by zdejší soud se závěrem žalované nesouhlasil.

26. Vzhledem k uvedenému se soud ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně i žalované, když námitky žalobce neshledal důvodnými.

Rozhodnutí soudu

27. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. listopadu 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu